

Middelfart sagde, at han havde glædet sig over den Række af Talenter, som ioptraadte ved denne Leilighed, og at han stammede sig over ikke at kende dem. Det var det Samme, jeg sagde. Det ærede Medlem udtrykte ogsaa paa en ironisk Maade, hvor forbausset han var ved denne Bevilling. Men hvorfor vilde den ærede Ordfører da ikke holde en lignende moralsk Straffeprediken til det ærede Medlem fra Middelfart, hvorfor skulde det Altsammen gaa ud over mit syndige Hoved og slet Intet være beregnet paa min ærede Sidemand's høitærværdige Hoved? Skulde det mulig ligge i, at den ærede Ordfører troede, at jeg var særlig let at skræmme, og derfor har kastet sig over mig, hvad jeg, som sagt, stadig er meget forbausset over? Nei, jeg skal forklare den ærede Ordfører, hvorfor jeg har taget saa let paa denne Bevilling, hvad jo den ærede Ordfører ikke har kunnet forstaa. Jeg tror nemlig, at Bevillingen er af en saadan Natur, at vi staa os ved at tage saa let som muligt paa den, det vilde ikke være heldigt, om vi indlode os paa en alvorlig Underjøgelse af den, og det var netop det, jeg vilde undgaa. Men hvis man endelig vil have en alvorlig Drøftelse af denne Sag, saa skal jeg ikke vægre mig ved at komme ind paa den. Jeg tror, at Finantsudvalget ved denne Leilighed har begaaet en Ubesindighed, og naar vort kjære Finantsudvalg begaar en saadan Ubesindighed, saa holde vi saa meget af det, at vi søge at dække derover saa godt som muligt. Saa gaar det jo i Reglen jaaledes til, at et Medlem staar op og siger, hvor forundrede vi alle ere, og gjør det i den Formening, at det er det Bedste, at En siger det, for at man ikke senere skal komme igjen og begaa en lignende Ubesindighed. Det var det, jeg gjorde igaar, og det ærede Medlem tager feil, hvis han tror, at jeg staar ene med min Opfattelse. Hvis det ærede Medlem kjendte Stemningen her i Salen, og den Hænder han dog vistnok, vil han sikkert vide, at jeg ikke staar ene med min Mening. Tværtimod, jeg tror, at naar man undersøgte det, vilde det vise sig, at der i Thinget er meget mere Stemning for min Bedømmelse af dette Forslag, end der er for, at det er rigtigt, at Finantsudvalget har stillet denne Bevilling op. Men hvad nu selve Bevillingen angaar, er jeg altsaa nødt til at sige et Par Ord om den. Det ærede Medlem søgte at forsvare den med saa mange Grunde, at man kom til at tænke paa, at naar En undskylder sig paa denne Maade, er han nær ved at anlage sig i samme Grad, som han undskylder sig. Bevillingen gaar ud paa at give disse 10 Damer en Understøt-

telse, og der staar, at den gives dem som „Forsfatterinder“. Det er slet efter Samraad med Finantsudvalget. Men iøvrigt have vi ikke modtaget nogenjomhelst anden Oplysning angaaende denne Bevilling, hvad der dog pleier at ske ved Bevillinger af denne Art. Hvis man vil se efter i Anmærkningerne til de forskjellige Finantslove angaaende Kontoen VI A 1, saa vil man se, at man bestandig faar vidtløftige Forklaringer over disse Literaters og Kunstneres Fortjenester, men der findes nu ikke et Ord i Anmærkningen om, hvad disse Damer have præsteret, og det var dog ikke saa ganske unødvendigt at give denne Forklaring. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at der ikke er et eneste Medlem i hele Udvalget, som rigtig veed, hvad disse Damer have skrevet, ja det turde være, at end ikke den høitærede Minister kjender synderlig til disse Damer's Forsatterskab, og under saadanne Forhold kunde det dog være rart at faae nogle Oplysninger. Nu faae jeg nok, at den ærede Ordfører igaar havde en Liste, en Art Leporelloliste, som jeg ikke veed Indholdet af, men som han traf frem, og hvorfra han kunde frembringe Dokumentationer for, hvad disse Damer havde skrevet. Jeg fremdrog en af dem, men jeg nævnedes hende ikke ved Navn, saa at al Bebreidelse for, at jeg skulde have nævnet nogen af disse Damer, ikke rammer. Jeg sagde, at en af disse Damer kun havde skrevet en Dufstaudeville for 30 Mar siden; men jeg har bagefter set, at jeg deri har taget feil, jeg har læst det kongelige Theaters Repertoireliste igjennem og fundet, at den samme Forsfatterinde har skrevet endnu et Stykke som hed „Avertissementet“ og som gik i 1847 4 Gange. Det kan jo være muligt, at der endnu var flere Stykker af hende, men de foreligge ialtfald ikke trykte. Den ærede Ordfører sagde, at hun havde skrevet 4 Theaterstykker, men saa maa de andre have været i den Grad pseudonyme, at de end ikke findes paa det kongelige Theaters Repertoireliste, og jeg vil være den ærede Ordfører taknemlig, hvis han kunde oplyse mig om disse Stykkers Eksistens. Jeg vilde imidlertid dog ikke fordriste mig til at forlange, at det kongelige Theater saa skulde opføre dem igjen, det tror jeg ikke vilde være heldigt, naar vi endelig engang ere komne udover denne Literatur. Det var det eneste Punkt, jeg fremhævede med Hensyn til disse Damer's Skrifter. Jeg skulde ellers ikke være gaaet videre ind derpaa og føler ingen Trang dertil, men skal dog gjøre nogle Bemærkninger til den ærede Ordførers Udtalelser. Han gjorde opmærksom paa, at det var ikke literære Mesterværker, her var Tale om, det